63ste Jaargang No. 5261 — DAGBLAD — Maandag 10 November 1947

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt niet op Zon- en feestdagen. Abonnementsprijs Curaçao en Bonaire ƒ 2.—, Aruba, Suriname en de Bovenwindse Eilanden ƒ 2.50, buitenland ƒ 3.— per maand, bij vooruitbetaling. Advertentieprijs ƒ1.— per cm. kolomlengte.

Uitgave van de Paulus-Drukkerij te Curaçao. Directeur F. J. M. Wijnekus, Hoofdredacteur Ad. Versney. Adres voor directie, redactie en administratie: Conscientiesteeg 27. Postbus no. 80, telefoon Directie en Administratie no. 1550, Redactie no. 1858.

Agent voor Aruba, Oranjestad, J. E. Croes, Nassaustraat 376; voor Aruba, San Nicolas, G. D. Hofstee. Bankiers, Hollandsche Bank Unie, N.V., Maduro & Curiel's Bank, beide te Willemstad, Curaçao, Nederlandse Credietbank N.V., bijkantoor te Venray (Nederland).

Communisme langzaam achteruit in West Europa

Gouden dollars tegen papieren roebels

U.S.A. overweegt economische overeenkomst met Duitsland

HET COMMUNISME LOOPT TERUG.

Daniël de Luce schreef na een reis door landen, die door de Russen bezet zijn, dat de communisten in West-Europa, die niet direct door de kanonnen van het Rode Leger beschermd worden, sedert het midden van dit jaar belangrijk aan grond verliezen. De buitenlandse politiek der Verenigde Staten in tegenstelling met die van het Kremlin wordt openlijk gesteund door de meerderheid van de bevolking in het Westen. Maar de waarnemers geven toe, dat in Oost-Europa de meerderheid van het volk verlamd is door de politie-actie van de communisten en door de directe Russische militaire macht. In de landen achter het ijzeren gordijn wordt de opgelegde Sovjetsysteem onbarmhartig met grote spoed doorgevoerd. De rode minderheden verstevigen hun greep op de regeringen. Dit betekent echter een bevestiging van het gezag van het Kremlin geen uitbreiding.

Het Marshallplan is een sterk wapen tegen de ambities van Rusland. Het plan symboliseert in Europa de vastbeslotenheid der Verenigde Staten om harde dollars tegen papieren roebels te riskeren bij het herstel van de economische gezondheid van het Europese vasteland. In Berlijn verklaarde een Duitse communistische leider botweg, dat als het Marshallplan er in slaagt de Duitse buiken te vullen, het volk niets meer zal geven om de communistische partij.

In Franse kringen heerst de mening, dat deze strijd reeds grotendeels gewonnen is wat Frankrijk betreft. De communisten zijn aan de verliezende hand. De enige kans van achteruitgang zou zijn, als de Amerikaanse hulp niet voort zou duren. Ook in Italië is er een definitieve achteruitgang te bespeuren.

DE CONFERENTIE TE LONDEN.

Een zegsman van de Noordamerikaanse delegatie te Londen naar de bijeenkomst der Ministers van Buitenlandse Zaken ter bespreking van het Duitse Vredesverdrag verklaarde, dat de Verenigde Staten het plan hebben een economische overeenkomst te sluiten met Duitsland in het geval de bespreking tussen de Ministers van Buitenlandse Zaken zelf mislukken. Dit plan is reeds onderling met Engeland besproken. De zegsman sprak de hoop uit, dat er bij de Europese opbouw een plaats kan gevonden worden voor Duitsland, als de Ministers van Buitenlandse Zaken der Verenigde Staten, Engeland, Frankrijk en Rusland later in deze maand bijeen zullen komen. Debesprekingen, waarop men doodliep, zijn o. a. de quaestie welke en hoeveel landen aan de uiteindelijke bespreking over het Duitse vredesverdrag mogen deelnemen. Tot dusver bereikten de afgevaardigden geen overeenkomst over de quaesties, die zeven maanden geleden te Moskou doodliepen. De afgevaardigden zullen heden opnieuw bijeenkomen.

URSING BEDANKT.

De radio van Moskou maakte bekend, dat de Tsjechoslowaakse president Benesj het aftreden aanvaardde van vice-president Jan Ursing, een Slowaakse Democraat. Er werd geen reden voor het aftreden opgegeven.

HERDENKING OORLOGSDODEN.

Koning George van Engeland met Prinses Elisabeth en luitenant Philip Mountbatten bewezen aan het hoofd van duizenden Britten eer aan de doden van de twee wereldoorlogen. De Koning en de Prinses lagen kransen bij het monument in Whitehall. De Koningin en Prinses Elisabeth waren beiden in het zwart gekleed. Prinses Margaret bevond zich op het balkon van het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Ondanks de zware mist waren duizenden bijeengekomen op de plechtigheid bij te wonen, die geleid werd door de Anglicaanse Bisschop van Londen Dr. R. W. C. Ward. Tijdens de ceremonie werd een stilte van twee minuten gehouden. Ook de leden van het Ministerie met Attlee aan het hoofd legden kransen. Anthony Eden legd een krans namens Churchill, de leider der oppositie, die door een lichte koude verhinderd was. Overal in Engeland werden soortgelijke diensten gehouden.

FRANSE ZUSTER ZALIGVERKLAARD.

Een menigte van 30.000 mensen juichten Zijne Heiligheid de Paus toe, die van Castel Gandolfo naar de Sint Pieter kwam om de ceremonie van de verheffing van de Franse zuster Jeanne Delanoue tot Zalige te beëindigen. De Zalige Jeanne Delanoue was de stichteres van de Zusters van de H. Anna der Voorzienigheid. De plechtigheid werd bijgewoond door 14 kardinalen, waaronder Pedro Kardinaal Orteaga y Betancourt, aartsbisschop van Havana, ongeveer 60 Bisschoppen en een groot aantal afgevaardigden der Zusters uit de steden, waar zij scholen en weeshuizen houden. De diplomaten bij het Vaticaan woonden eveneens de plechtigheid bij.

DE MOORD OP FEDERICI.

Tijdens de gemeenteraadsverkiezingen te Rome werd de katholieke student Gervasio Federici, die een actieve rol speelde in de Katholieke Volkspartij, door politieke tegenstanders, onder het uitroepen van communistische strijdkreten, vermoord.

In en mededeling aan de gelovigen wijst Kardinaal Schuster erop, dat deze, jonge martelaar als slachtoffer is gevallen van zijn overtuiging. Zijn moordenaars waren alle communisten. „Aan deze vruchten herkent men de „school", schrijft kardinaal Schuster. „Deze zijn in alle delen van Italië nu zo talrijk geworden, dat de burgerij niet langer een onverschillige houding tegenover hen kan aannemen, maar zich op krachtige woorden moet bezinnen, waarmede de Paus tegen de communistische bedreiging van Europa gewaarschuwd heeft. Wij verheffen onze stem niet om tot haat of wraak op te wekken. Wij willen de gelovigen slechts vermanen, goed over dergelijke voorvallen na te denken en niet slechts op woorden te letten, maar ook op de onverbiddelijke logica welke door de feiten tot uitdrukking wordt gebracht.

BISSCHOP VAN LOMZA PROTESTEERT.

De onwilligheid van de Poolse geestelijkheid om kerkelijke plechtigheid tot politieke demonstraties te maken, leidt soms tot directe conflicten. Het jongste van deze conflicten werd gevolgd door een protest van mgr. Lakomski, bisschop van Lomza, tegen politieke propaganda bij begrafenissen.

Dit protest betrof het incident bij de recente begrafenis van een plaatselijke autoriteit te Lomza, toen gewapende troepen en communisten met hun rode vanen het kerkhof betraden. Aangezien de protesten van de aanwezige geestelijken zonder uitwerking bleven, verlieten deze de begraafplaats, waarna de begrafenis de vorm van een politieke demonstratie aannam, — compleet met redevoeringen en het zingen van „De Rode Vaan."

In zijn protest zeide Mgr. Lakomski: „De goddelozen en vijanden der Kerk zijn hun strijd tegen de Kerk altijd begonnen met profaneren van gewijde plaatsen en godsdienstige zaken en waarden, en vervolgens beginnen zij met de ontwijding vn de kerken."

NOG STEEDS TWEEHANDS BURGERS.

Het aanstaande huwelijk van prinses Elizabeth van Engeland is weer eens te meer en gelegenheid om de Britse katholieken er aan te herinneren, dat „dode handen" uit het verre verleden hen nog altijd beletten, die plaats in de gemeenschap in te nemen, die hun als volwaardige burgers van een vrije staat toekomen. Bij deze nationale gebeurtenis zullen namelijk de hoogwaardigheidsbekleeders van de Anglicaanse Kerk, de Schotse Free Churches en van twee Joodse genootschappen toegelaten worden om de koning toe te spreken en hun gelukwensen aan te bieden. De katholieke hoogwaardigheidsbekleeders zijn hiervan echter uitgesloten. De „Catholic Herald" vraagt, wanneer de ban van vooroordelen, waarin miljoenen katholieke en loyale onderdanen van de Britse kroning zijn geslagen, eens eindelijk zal worden opgeheven?

JEAN PAUL SARTRE BELEDIGT DE GAULLE.

In een radiorede heeft de wijsgeer en psycholoog Jean Paul Sartre verleden week een hevig aanval gedaan op generaal De Gaulle en zijn R. P. F.

Vele luisteraars hebben hierover hun misnoegen kenbaar gemaakt. Er wordt gesproken over het laatste „radioschandaal" en men verwondert zich dat aan Sartre de vrijheid was gegeven om De Gaulle voor „fascist" uit te maken en zijn propagandamethoden te vergelijken met het nazisme.

De vrienden van De Gaulle, de heren Guillain de Bénouville en Henry Torres, hebben namens het R. P. F. bekend gemaakt, dat zij op de uitlatingen van Sartre, als zijnde „onfatsoenlijk en onmogelijk", niet zullen antwoorden.

MENSELIJKHEID.

Zes jaar geleden, toen de Duitsers Kreta hadden veroverd, landde een Duitse vlieger met zijn watervliegtuig in de nabijheid van Cavdos, een klein rotseiland ten Zuiden van Kreta. Hij vond daar vier Australiërs, drie Nieuw-Zeelanders en drie Engelsen, die ten gevolge van honger en dorst de dood nabij waren. De Duitsers gaf hun te eten en te drinken en redde de ongelukkigen daardoor het leven. De leider van het troepje, een Australiër, gaf hem zijn adres in Sydney met het verzoek na de oorlog te schrijven.

Thans heeft de Duitser in een brief aan de burgemeester van Sydney — hij had het adres van de Australiër verloren — geschreven, dat hij zich met zijn familie in nood bevindt. De Australische burgervader publiceerde de brief met de daarbij ingesloten foto en prompt hebben zich twee Australische soldaten gemeld met wie de Duitse vlieger destijds zijn levensmiddelen heeft gedeeld. Zo zullen de man, die hun leven redde, nu voedselpakketten sturen en de Australische regering verzoeken hem en zijn gezin toe te staan naar Australië te emigreren.

DE SPAANSE QUAESTIE.

Een zegsman van een der grootste afvaardigingen in de Uno voorspelde dat, wanneer de Algemene Vergadering in het begin van deze week de Spaanse quaestie weder zal behandelen, de Uno enkel en alleen de morele veroordeling van de Francoregering zal herhalen. De Algemene Vergadering zal waarschijnlijk zo weinig mogelijk doen. De afgevaardigden zullen de resultaten bekijken van het besluit van de Algemene Vergadering op de vorige zitting door 46 leden van de Uno genomen, waarbij de Spaanse regering openlijk veroordeeld werd en alle Unoleden werd aangeraden hun Ambassadeurs en gezanten uit Madrid terug te trekken. Argentinië deed er niet aan mede en men verwacht derhalve, dat de afgevaardigden van het Sovjetblok een serie toespraken zullen afsteken tegen de regering van Peron. Polen zou overwegen om te vragen, dat alle Unoleden economische sancties tegen Spanje zullen nemen. Dit mislukte het vorig jaar en de zegsman verklaarde, dat de Algemene Vergadering er zeker tegen is om nu een dergelijke stap te ondernemen. Het schijnt, dat de besluiten tegen Franco en zijn regering tot gevolg schijnen te hebben dat hij daardoor eerder sterker dan zwakker komt te staan. Het Francoregiem werd reeds vroeger veroordeeld te San Francisco, te Potsdam en te Londen.

BRAZILIË KOOPT AUTOBUSSEN.

Het Bestuur van de Staat Sao Paulo in Brazilië heeft 600 autobussen in de Verenigde Staten gekocht. Onmiddellijk nadat er een oplossing is gevonden voor sommige onderdelen derbetaling, zullen de bussen verscheept worden. Iedere bus heeft 29 zitplaatsen en plaats voor 20 staanplaatsen. De prijs is 15.315 dollars per stuk.

MARIACONGRES TE BOEDAPEST.

Onlangs werd in Boedapest het Hongaarse nationale Mariacongres gehouden. De eerste dag was de dag van de jeugd. Het plein voor de Sint Stephanus dom was niet groot genoeg om de vele jongeren, die uit alle delen van het land waren gekomen, te bevatten.

Kardinaal Mindzenty sprak hen toe en riep hen op, zich te scharen aan de zijde der „biddende mensheid". De katholieke arbeiders hielden 's anderen daags een betoging. Een afgevaardigde van de arbeiders begroette de kardinaal en zeide hem: „Wij, arbeiders, zijn trouw aan de Kerk, omdat wij weten, dat slechts hij, die vast in zijn geloof staat, zijn vaderland waarlijk kan dienen."

REGERINGSVERANDERING IN SIAM.

Luang Aphaiwongse werd benoemd tot minister-president van Siam. Hij was reeds minister-president in 1944 en '45. Deze benoeming had plaats na een revolutie, die gisteren zonder bloedvergieten plaatsvond en die geleid werd door Pibul Songgram, die dictator in Siam was onder de oorlog.

het nieuws van vandaag

In Londen zijn vertegenwoordigende delegaties bijeengekomen van de ministers van Buitenlandse Zaken der vier grote Mogendheden om de bijeenkomst voor te bereiden, die deze ministers op 15 November zullen beginnen ter bespreking van het Duitse vredesverdrag. Reeds zeven maanden geleden kwamen de ministers van Buitenlandse Zaken te Moskou bijeen, maar de bijeenkomst moest worden opgebroken, omdat er geen overeenkomst mogelijk bleek. Het is bijna zeker, dat het deze keer precies dezelfde kant op zal gaan. De voorbereidende vergaderingen zijn nu al vast gelopen. Een der voornaamste obstakels is wel de quaestie: welke landen aan de opstelling van het vredesverdrag zullen mogen mededoen. Rusland wil dat het aantal deelnemers beperkt blijft tot 18 landen plus de grote Vier en de Verenigde Staten willen alle 55 landen die de oorlog aan Duitsland verklaard hebben, laten deelnemen aan de vredesconferentie. Ook is er onenigheid over het feit, dat Engeland, Frankrijk en de Verenigde Staten willen, dat China tezamen met de Grote Vier Mogendheden de landen uitnodigt voor de Duitse vredesconferentie. Rusland is hier echter tegen, omdat China de Duitse overgave niet tekende. Een ander punt van verschil is, dat Rusland weigert zijn opinie te veranderen betreffende de aanvaarding van het verdrag door Duitsland. Rusland wil, dat er eerst een centrale regering in Duitsland gevormd wordt, die het vredesverdrag zou kunnen aanvaarden en die de Duitse zienswijze zou kunnen uiteenzetten voor de conferentie. De Amerikanen zijn van mening, dat aan verantwoordelijke vertegenwoordigers van Duitsland de gelegenheid moet worden gegeven om hun standpunt uiteen te zetten.

De Amerikanen willen opschieten vooral in verband met hun plannen om Duitsland aan het economisch herstel van Europa te laten deelnemen. Zij willen niet risqueren om op en centraal bestuur van Duitsland te wachten. Eer dat zulks voor elkaar is, zijn we misschien een paar jaar verder gegen de Russische obstructie. Een vertegenwoordiger van de Noordamerikaanse delegatie verklaarde, dat als de conferentie der ministers van Buitenlandse Zaken niet een gunstig resultaat bereikt, dan zullen de Verenigde Staten een economisch verdrag afsluiten met Duitsland. Hierover werd reeds met Engeland onderhandeld.

Deze week zal ook weer de Spaanse quaestie in de Uno behandeld worden. Het Sovjetblok wil er weer een relletje van maken. Vooral tegen Argentinië, dat nooit zijn ambassadeur bij de Spaanse regering terugriep, zoals op de vorige zitting der Algemene Vergadering besloten was. Men gelooft echter, dat de Spaanse quaestie heel kalmpjes zal aflopen in de Uno, omdat gebleken is, dat alle tegenkanting tegen Franco hem juist ten goede is gekomen. Ook zullen de Verenigde Staten en andere landen er hoe langer hoe minder voor gaan voelen om Franco te verdrijven, terwijl zij daarmede een revolutie in Spanje risqueren, waarbij de communisten slechts zijde kunnen spinnen.

In Siam had een staatsgreep plaats door Songgram, die onder de oorlog dictator van zijn land was en met de Japanners samenwerkte. Hij zelf schijnt geen deel te willen nemen aan de regering. De algemene ontevredenheid, de corruptie en de voortdurende prijsstijging waren een goede voedingsbodem voor de onbloedige revolutie.

Seniors likeur en „Doesji Corsow"

Een officieuz club in Den Haag

(Van onze correspondent)

Curaçao heeft zich vloeibaar aan uw medewerker opgedrongen. Seniors flesjes likeur zijn hier aangekomen. De dikbuikige flessen met hun oranje-getinte, hun witte en groene vloeistoffen, die de naam van het hoofdeiland der Nederlandse Antillen wereldroem hebben verschaft.

Wat van groot belang is: de likeur is vrij te koop. In negen van de tien gevall bevatten flessen in de uitstalkasten hier gekleurd water. Door de winkeliers in drank wordt volgens een eigen distributiesysteem aan de vaste klanten verkocht. Van je never bijvoorbeeld...... 3 maatjes in de maand, of als men heel gelukkig is, een halve liter!

Seniors flessen worden vrij en goedkoop (5.70 Ned. Gld., in plaatsen als Den Haag soms wat duurder) verkocht en de winkeliers klagen alleen dat zij zo weinig aanvoer uit Curaçao krijgen.

Zonder likeur, maar rondom een koffiepot is in Den Haag een clubje ontstaan, dat de naam Doesji Corsow draagt. Een club is het feitelijk niet, het is meer een soort wekelijks terugkerende reunie van lieden, die van Curaçao houden en die elkaar ontmoeten. Niemand heeft het opgericht, maar het is zo langzamerhand ontstaan. Iemand dronk eens een kopje koffie bij hotel Centraal in Den Haag. Toevallig kwam een ander iemand voorbij die hij kende van Curaçao. Ze dronken samen hun koffie.

Dat gebeurde enkele malen en zo van lieverlee gaan nu op Zaterdagmorgen allerlei Haagse lieden, die ooit eens wat met Curaçao te maken hebben gehad, hun koffie bij Centraal drinken. Dat heet Doesji Corsow.

Verleden Zaterdag ben ik er geweest. Het clubje was al weer gegroeid en ik kan niet anders zeggen, dan dat het het meest bizarre gezelschap is, dat ik mij ooit had kunnen voorstellen. Mensen die elkander in Curaçao nooit ontmoetten, zaten hier tezamen om de koffie. Daar was Dr. Pot bijvoorbeeld, van Zeelandia's faam en alom in den lande vermaard als de man aan wie iedere filatelist hier schrijft, omdat Dr. Pot voorzitter van de Curaçaose Postzegelvereniging is. Iedereen die wat met postzegels te maken heeft hier, kent Dr. Pot.

Dan is er Willem William, zoals hij hier genoemd wordt, Dr. De Regt, die thans een practijk in Gouda heeft, maar nog steeds plannen koestert om naar Curaçao terug te keren. Dr. De Regt leest en verzamelt alles wat er over Curaçao geschreven wordt, maakt het best, staat steeds in levendige correspondentie met alle mogelijke mensen bij u, draagt zijn puntbaardje nog, leeft zo gezegd „op Curaçao".

Hij is een van de oudste en trouwste gasten van Doesji Corsow. Vanzelfsprekend is er, als er koffie gedronken wordt, de koffieminnende Eduard Elias, die toevallig altijd Zaterdag in Den Haag is.

Hij is de boven allen in trouw uitmuntende bezoeker. En de altijd zeer welingelichte, omdat bevriende handen hem alle knipsels over personalia op Curaçao toesturen, zodat hij van de faits et gestes volmaakt op de hoogte is, zó volledig als dronk hij zijn koffie nog bij uw Ritz. Nog pas beschreef Elias zijn koffiezucht en had hij het over Havana, de pleinen in Mexico en de mistige straten van Londen, waar hij zo al eens koffie had gedronken. Hij roemde in de opsomming de geurige koffie van café d'Orient in de Madurostraat, waaraan uw medewerker overigens zelf zulke goede herinneringen bewaart.

Mr. Adolphe Desertine is ook steeds van de partij. Deze oud-statenvoorzitter is met ziekenverlof in Scheveningen en, sedert enkele weken geleden Dr. Da Costa Gomez uit Scheveningen naar de Sweelinckstraat in Den Haag verhuisde, woont Dr. Desertine daar wat eenzaam. Hij wipt er dus nog al eens uit voor een bezoek aan Overzeese Gebiedsdelen en des Zaterdags voor de koffie in Centraal. Natuurlijk is de meester-doctor zelf bijna altijd van de partij. Hij zal dè gelegenheid niet laten passeren om als er wat over Curaçao te doen is, daar niet aanwezig te zijn.

Een even vreemde als charmante gast is wel kolonel Van den Donker, die vroeger AMC is geweest en nu ergens een administratieve betrekking heeft in Den Haag. Hij is na lange afwezigheid van Curaçao gaan houden. Van Emile Dankmeijer, ook een der onzen, spreekt dat vanzelf door zijn huwelijk met de dochter van de heer Maduro. De heer en mevrouw Dankmeijer hebben eerst enige tijd in Den Helder gewoond, maar zitten nu — tot hun tevredenheid — in Den Haag, waar zij veel vrienden kunnen ontmoeten.

Herman Schotborgh, oud-administrateur van financiën, is al sedert 1934 niet meer op Curaçao geweest, maar houdt in de nieuwe club de banden aan. Hij vertelde uw correspondent altijd nog wel eens plannen te hebben terug te keren, doch voorshands geen idee omtrent de tijd te hebben. Wie het prettig was te ontmoeten, was ook de heer Schütte, de oud waarnemend-gezaghebber van Aruba, die op 5 November uit gouvernementsdienst is ontslagen en van zijn (welverdiend) pensioen geniet.

Dit „genieten" van een pensioen moet voor diegenen onder de Amigoelezers, die welhaast ditzelfde ogenblik tegemoet gaan, wat verduidelijkt worden. Wie in Den Haag een pension vindt, een redelijk pension van zekere stand, betaalt een 735 gld. voor bijvoorbeeld drie kamers, bad en dergelijke. Voor de meeste pensioengerechtigden zal dit natuurlijk niet mogelijk zijn en daarom meenden we dat het zijn nut kon hebben eens een illustratie te geven van een prijs in het land, dat...... blijkens eigen ervaring verre het goedkoopste van West-Europa is.

Aanneming tot Kind-Adoptie

door

Mr. D. S. Jessurun Cardozo.

Wie heeft niet eens in de krant een advertentie gelezen, waarin een ongehuwde moeder pleegouders zoekt voor haar kind, waarvan zij afstand wil doen! Er zijn altijd kinderloze echtparen, die gaarne een jongen of meisje als kind willen aannemen en dan reflecteren op zo een advertentie. Het gebeurt echter maar al te dikwijls, dat de pleegouders zich verzuimen af te vragen wat zij nu eigenlijk wel doen, wat de consequenties zijn van het opnemen van een andermans kind in hun gezin. Er worden niet zelden schriftelijk overeenkomsten gemaakt tussen de moeder en de pleegouders, waarbij de eerste verklaart volledig afstand te doen van haar rechten als ouder, zulks ten behoeve van de pleegouders, die van hun kant zich dan verbinden voor de opvoeding en verzorging van het kind te zullen zorgdragen als ware het hun eigen kind.

Maar dergelijke overeenkomsten zijn krachtens ons recht ongeldig. Immers kent onze wet niet de adoptie — het aannemen tot kind. Wanneer de moeder op een goeden dag eens mocht besluiten om haar kind terug te eisen, dan kunnen de pleegouders zich daarentegen niet verzetten. Dit gebeurt meermalen en wel vooral, wanneer de minderjarige op een leeftijd is gekomen, waarop hij door arbeid een inkomen kan verdienen en de moeder hiervan profiteren wil. Vetzet van de pleegouders met een beroep op de gesloten overeenkomst kan dan niet baten: die overeenkomst wordt als in strijd met de openbare orde en de goede zeden beschouwd. Dit brengt dan een bittere teleurstelling en veel verdriet voor de pleegouders, die jaren lang met zuivere toewijding het kind hebben verzorgd en opgevoed als ware het hun eigen vlees en bloed, waaraan zij in grote liefde zijn gaan hechten.

De verhouding pleegouders-pleegkind is dus een zuiver feitelijke, die geen basis vindt in onze wet noch in ons recht. Vóór het totstandkomen van ons Burgerlijk Wetboek van 1838 was adoptie in ons land wel mogelijk, zij het niet algemeen doch plaatselijk, doch opzettelijk werd zij in ons B.W. niet opgenomen.

Het lijkt mij wel interessant om eens na te gaan hoe het vroeger en elders met de adoptie gesteld was en is. In de eerste plaats treft ons dan dat in de oude Arabische en Semitische wereld opname van kinderen en volwassenen in het familieverband van de adoptant zeer algemeen was. Zo vindt men bv. in de Codex van Hammurabi de adoptie vrij uitvoerig geregeld.

Vreemd is, dat in de Mozaïsche wetgeving een dergelijke regeling niet wordt aangetroffen, terwijl er toch voorbeelden zijn, die op het bestaan daarvan wijzen. Zo is Mozes, die later Israëls grote leider werd, door Pharao's dochter, die de vondeling bij het baden in de Nijl zag drijven in het ons bekende met pek bestreken biezen mandje, op het droge en daarna aan het Hof gebracht en door haar als kind aangenomen. De Vulgata gebruikt daar het werkwoord **adoptare**, de technische term voor „als kind aannemen" (Exod II 10).

Een tweede voorbeeld is Esther, de wees, die de gemalin werd van de Perzische koning Achasverus. Haar oom, Mordechai, die een voorname rol in deze geschiedenis speelt, had haar na de dood van haar beide ouders als dochter aangenomen. Ook daar gebruikt de Vulgata de term **adoptare** (Esther 11.7).

Verder zien velen in het huwelijk van Jacob met de dochters van Laban, die geen zoons had, een opname in de familie van Laban als zoon. Ook wordt zo gedacht van het huwelijk van de zeven dochters van Jitroh, priester van Midjan, die evenens geen zoons had. De bedoeling was: voortzetting van het geslacht. Het belang, dat hieraan werd gehecht, blijkt ook uit het leviraat-huwelijk.

In het oude Rome was de adoptie zeer verbreid. De geadopteerde werd opgenomen in de familia van de adoptant, kwam onder diens patria potestas en trad toe tot de cultus van de familiegoden. Het kwam er zelfs tot misbruiken met de adoptie, waarom een Senatus Consultum nodig was, waarbij gesimuleerde adoptie ter verkrijging van een publieke functie of van voordelen ten koste van wettige erfgenamen, verboden werd. Zo verhaalt ons Tacitus (Annalen XV, 19).

Te Athene werd vaak, zoals ook in Rome, een man opgenomen in een familie, waar geen zoons waren en bestemd om met een der dochters te trouwen. Hij kreeg dan de naam van de familie, die hem geadopteerd had, en zette zo haar geslacht voort.

Van het Romeinse recht kwam het instituut van de adoptie terecht in het Duitse en ook in de Franse en Belgische wetgeving. Het bestond, zoals wij reeds opmerkten, ook vóór ons wetboek van 1838 in ons land, doch plaatselijk en niet algemeen. Ook in Engeland was vóór 1926 adoptie niet mogelijk. In dat jaar kwam daar echter de Adoption of Children Act tot stand, die een uitvoerige regeling heeft, waarbij o.a. de rechten en plichten van de geadopteerde en de adoptant worden omschreven.

Onlangs is juist gewezen[1] op de controverse die ontstaat, wanneer Nederlanders in Engeland een Engels kind adopteren, zoals in de laatste tijd nogal voorkwam. Volgens Engels recht is het kind wettig kind van de Nederlanders, wier naam het aanneemt, alhoewel het de Engelse nationaliteit blijft behouden. In ons land is er echter geen enkele rechtsbetrekking tussen dit kind en de Nederlandse pleegouders.

Ook de Curaçaose wet kent geen adoptie, alhoewel velen misschien veronderstellen dat dit wel het geval is. Men kent hier immers de algemene Zuid-amerikaanse gewoonte van het benoemen van peetooms en peettantes bij de geboorte van een kind. Zelfs wordt veelal de naam van de peetoom bij die van het kind gevoegd. Die peetbetrekking moge reëele betekenis hebben, juridisch bestaat zij niet.

Wie een kind in zijn gezin wil opnemen en zich voor teleurstellingen wil behoeden, trachte eerst, indien daartoe een mogelijkheid bestaat, tot voogd over de minderjarige te worden benoemd. Langs deze weg verkrijgt hij dan de nodige zeggenschap, die hem beschermt tegen eventuele aanspraken van de zijde van de „natuurlijke" ouders.

Mr. D. S. Jessurun Cardozo.

1) Weekbl. v. d. Bond v. Nederl. Gemeente-Ambtenaren, 7 Aug. 1947.

Brief uit Nederland

Er is al weer nieuws in de krantenwereld. Ten eerste wordt het nu ernst met de „Lunshof-bladen". De „Nederlander" is weer verschenen, zij het in een provisorische uitgave 2 keer per week. Maar in de eerste Decemberdagen zal alles op volle touren draaien, het „Dagblad" als morgeneditie in grootse Amerikaanse stijl en de „Nederlander" als meer uitgesproken Christelijk-Historisch avondblad. In zijn eerste hoofdartikel heeft de heer Lunshof duidelijk de richting gewezen: uitgesproken anti-socialistisch.

En in het andere kamp is stilletjes een verandering voorgenomen, die ons wel meer dan slechts plaatselijke betekenis lijkt te zijn: de communistische „waarheid" is aan het inkrimpen. Dat moet tenminste de reden zijn voor het verdwijnen van haar zelfstandige Haagse editie. Er is nog slechts een Amsterdamse editie met ingelaste Haagse pagina's, die nog voor Leiden meer doorgaan moeten ook. Zou het misschien toch niet zo opperbest staan met het blad en zijn naar men beweert z grote oplaag?

Amsterdams haven was drie dagen een werkelijke bezienswaardigheid rijk: een prachtige viermaster, het Braziliaanse opleidingsschip „Almirante Saldanha". Er zijn niet meer veel echte zeilschepen te zien (en natuurlijk heeft ook dit nog betrekkelijk nieuwe pas '34 gebouwde schip een dieselmotor voor noodgevallen en smalle wateren). Talrijke bezoekers haalden dus hun hart op en konden de werkelijk voorbeeldige discipline bewonderen. Zeven adelborsten zijn er in opleiding. Een wereldreis van 9 maanden brengt het schip in alle oceanen; natuurlijk is het tempo, waarmee de toekomstige officieren de wereld zien wat Amerikaans. Men sleept ze van een bezienswaardigheid naar de andere en onder nadrukkelijke toestemming van zijn collega's beklaagde zich de ene hunner erover, dat hun nergens tijd bleef een afspraakje met de van de vele knappe Europese meisjes te maken. Er is hoogstens tijd voor een vluchtige dans na de klanken van de 20 man sterke eigen „band" die ze gevormd hebben en die zich op een welhaast voorroglogse cocktailparty in „Oud Wassenaar" liet bewonderen.

Het toneelstuk was getiteld „E dos bandidonan".

Emilio Facunda riep de aanwezigen welkom toe en na de Thema van Acapulco Cuarteto werden er enige Bolero's en Guaracha door Henkel en zijn groepje ten gehore gebracht. Het toneelspel zelfs was zeer leerrijk. August B. Rudolf trad op als Baron van hardsteen te Konijnenburg en speelde zijn rol ernstig. Francisco Sem van de Cooperatieve Ver. en Nijverheid is een der beste toneelspelers van Santa Rosa, hij speelde de rol van Cris de bandiet en Karel, neef van de Baron. De overige medespelers, Angel Obia, Hulio, Ignacio, Marcel, Macaya, Eligio, Meyer Manuel, Arcangel-Francisco, Gertruida, Wilfrido de Windt, Lucio Lard en Firmo Onario hebben veel tot het succes van deze avond bijgedragen. Bij de pauze trad de Heer Ligio Eligio op als de humorist, hij deed het zoals Dijs Pietersz. Er waren heel wat mensen tegen entree, de voetballers wilden geen kaartje kopen, het moest gratis zijn dachten zij.

SURINAME

COMPLOT IN SURINAME.

De politie ontdekte een complot van verschillende jonge mensen, voor het grootste gedeelte oorlogsveteranen, die van plan waren zich meester te maken van de militaire barakken, van het hoofdbureau van politie, van de telefoon, de telegraaf en de radio. Zij wilden trachten een soort interim regering op te richten. De leider, die onlangs uit Suriname terugkeerde na verschillende jaren in Nederland gewoond te hebben, gaf het complot toe. De onderzoekingen zijn nog gaande.

De 86-jarige geboorde Simon Sanchez gaf toe, dat hij de leider was van de samenzwering, die het bestuur wil onverwerpen. Sanchez en verschillende van zijn volgelingen werden Donderdagnacht gearresteerd.

Vrijdagnacht zou de omwenteling plaats vinden. De Gouverneur zou onder huisarrest gesteld worden en het bestuur zou tijdelijk in handen gegeven worden aan persona grata. Sanchez rekende op de steun der Creolen.

Sommige zijner volgelingen waren in militaire- of politiedienst.

Sanchez keerde naar Suriname terug met een Nederlandse vrouw en vier kinderen, na bij de Nederlandse marine gediend te hebben als ziekenoppasser.

SPORT

K.S.C.

Voetbal: D.B.O. — D.S.V. 5—1.

NIEUWS IN HET KORT.

— In Nederland is de eerste vrouwelijke rechter, Mr. J. C. Hudig, benoemd. Zij wordt kinderrechter bij de Rotterdamse rechtbank.

— De Canadese minister-president Mackenzie King is op zijn doorreis naar Nederland gisteravond te Parijs gearriveerd.

— Prinses Marijke die voor een nabehandeling aan de ogen een korte tijd werd opgenomen in het ooglijdersgesticht te Utrecht, is weer op paleis Soestdijk gearriveerd.

— In Engeland zijn de aardappelen weer gedistribueerd.

CURAÇAO

KASTEEL BURGEMEESTER?

Van een onzer Nederlandse correspondenten vernamen wij zojuist dat Z. E. Gouverneur dr. P. A. Kasteel nog vijf weken verlof zijn toegestaan. Dit wil niet zeggen dat de besprekingen over de monetaire moeilijkheden vijf weken zullen duren, maar onze correspondent meent te weten dat onze gouverneur burgemeester van Breda zal worden. In verband daarmede, wordt de mogelijkheid niet uitgesloten dat de Gouverneur slechts voor korte tijd naar Curaçao zal terugkeren.

De heer B/W.T. van Slobbe, eertijds gouverneur van Curaçao in de jaren 1930 tot 1936, heeft eervol ontslag gekregen in zijn functie als burgemeester van Breda wegens het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd. L'histoire se répète?

MAN BIJ HET WATER PUTTEN GEVALLEN.

In de buurt van Santa Maria en wel Stenen Koraal is een 56 jaar oude man in een open put dood aangetroffen. Dokter Hart constateerde de dood, vermoedelijk is de man bij het water putten voorover gevallen en daarbij overleden. De put was slechts een voet diep.

H. DE WIT GAAT WEG.

De oud-hoofdredacteur van de Beurs- en Nieuwsberichten, die sedert geruime tijd aan de afdeling Westindische Zaken van Cultureel Contact op het ministerie van Overzeese Gebiedsdelen de leiding gaf, zal binnenkort de ambtelijke dienst verlaten. Hiermede verlaat de enige man, die — welke zijn persoonlijke opvattingen ook waren — deskundig was wat Curaçao betreft, dit departement. Omtrent de toekomstplannen van de heer De Wit hebben wij nog niets vernomen.

DR. KASTEEL ONTMOET DR. DA COSTA GOMEZ.

Naar wij vernemen heeft gouverneur Dr. P. A. Kasteel dezer dagen een langdurig bezoek gebracht aan het kantoor van de Vertegenwoordiger van Curaçao, Dr. M. F. da Costa Gomez, aan de Lange Houtstraat 18 in Den Haag. Dit kantoorgebouw ligt juist om de hoek van het hotel Vieux Doelen, waar de gouverneur logeert. Enkele dagen tevoren had Mr. Da Costa Gomez een onderhoud gehad met de gouverneur in diens hotel.

HONDEN EN BURENGERUCHT.

De bewoners van de Gasthuisstraat en omgeving klagen dat deze buurten zo onveilig gemaakt worden door blaffende honden.

Een heer M. V. uit deze buurt werd door een dolle hond gebeten. De honden hebben nooit gehoord van het spreekwoord: Blaffende honden, bijten niet.

TONEELAVOND OP SANTA ROSA TEN BATE „D.S.V."

Gisterenavond was er een van de vele avonden, die niet ieder keer voorkomt. Santa Rosa Clubhuis in de koraal van de kerk, was rijkelijk versierd door Julio Ignacio. Het geheel stond onder leiding van Eerw. Pater Nooyen en August Rudolf.

De cuarteto Acapulco onder Luciano Henkels meesterlijke leiding trad ook op, terwijl Tony Hazel met zijn vlugge benen (The Happy Feet) er lustig op los danste.

Midden in de zaal prijkte Jezus Heilig Hart tussen bloemen en lichtjes en boven op het toneel kon men de 3 letters in lichtjes lezen „D.S.V." „De Snelle Voetballer".

AGENDA

BIOSCOPEN:

WEST-END: Dark Delusion, 7 en 9 uur.

CINELANDIA: La reina del tropico 8 uur.

ROXY: Jesse James 7 en 9 uur.

WIT GELE KRUIS: De dienst van wijkverpleging wordt tot en met 15 November as. waargenomen door Zuster Langemeyer, Passangrahan, tel. 1227.

APOTHEKEN: De avonddiensten tot en met 14 November as. worden waargenomen door: Botica Wilhelmina, Hendrikplein 7, tel. 2380 (P.) en Botica Central, Bredestraat 25, tel. 2281 (O.).

CUROM:

Maandag 10 Nov.: 18.50 Dinermuziek: 19.20 Uitzending in het Papiament: 19.35 Disconieuws; 20 Nieuws; 20.15 Comedy music; 20.30 Sportweek; 20.35 Mailbrief uit Nederland; 20.45 Aether-cabaret; 21.30 De wereld schrijft; 21.50 Melodie en Rythme: 21.55 Het voornaamste nieuws; 22 Sluiting.

Dinsdag 11 Nov.: 12 Programma-overzicht; 12.05 Lunchmuziek; 12.30 Nieuws; 12.45 15 minuten met Morton Gould.

Het Jonge Egypte verwijt aan Engeland zijn kwade trouw

„Egypte voor de Egyptenaren".

Tuin van Europa moet Egypte worden.

Een jonge zelfbewuste en doelbewuste generatie nemt in Egypte langzamerhand de plaats in van de ouderen, die in zelfgenoegzaamheid teerden op de ou de rijkdommen en het slavenwerk der fellah's en die onder hun hand nieuwe rijkdommen naar het buitenland lieten verdwijnen en hun aandelen in de meest winstgevende zaak van deze eeuw — de Suezmaatschappij — voor een appel en een ei aan de Britten overdeden. Radicale slogans gegeven de onder de jonge „intelligentia", levende gedachten en verlangens weer: „Egypte voor de Egyptenaren", „weg met de grootgrondbezitters; weg met de ongelijkheid; weg met de armoede". Daarin opgesloten liggen tevens de problemen en politieke doelstellingen van het verjongde Egypte.

Steeds heeft het land de Britse garnizoenen gezien als de vreemde bezettingsmacht en het is slechts aan de Britse machtspolitiek te danken geweest, dat nooit eerder een scherpe crisis is ontstaan. Kwade trouw verwijten de jonge Egyptenaren de Britten in alles, wat zij in de afgelopen decenniën in Egypte en de Soedan gedaan hebben. Steunend op hun macht en gebruik makend van noodtoestanden en overmacht hebben zij Egypte steeds in de tweede positie weten te dringen. Zowel voor het Britse optreden in de Soedankwestie, bij het binnenlandse bestuur van Egypte als bij het Britse beleid met betrekking tot het Suez-kanaal gelden volgens hen deze verwijten.

Daarop baseerde Nokrasji Pasha in de Veiligheidsraad zijn verwijten aan het adres van Engeland; „Egypte was geen vrije partij bij het sluiten van het verdrag van 1936, omdat de Britten Egypte bezet hielden en druk uitoefenden" luidde een der punten van de aanklacht. De Egyptenaren zien het verdrag als een voorzorgsmaatregel voor de oorlog en zij menen, dat niemand ernstig kan volhouden, dat het de bedoeling was, dat de beperkingen van de Egyptische souvereiniteit ook na de oorlog zouden voortduren.

De bepalingen over de Britse troepen aan het Suezkanaal en het feit, dat het verdrag de oplossing van de Soedankwestie naar later verschuift, zijn de twee doorns die de Egyptenaren het meest steken. Engeland beloofde bij het verdrag van 1936 zijn troepen uit Egypte te zullen terugtrekken, doch het maakte het beding, dat het aan het Suezkanaal een troepenmacht van 10.000 man zou mogen handhaven. Thans verwijten de Egyptenaren de Britten dat deze clausule in strijd is met het verdrag van het Suezkanaal van 1888, dat bepaalt, dat het kanaal in oorlogs- en vredestijd vrij door alle partijen en neutralen mag worden gebruikt. Engeland, zo zeggen zij, heeft zichzelf echter tot enige bewaker opgeworpen en daarmee de neutraliteits-clausule tot een dode letter gemaakt. De Britten beweren echter, dat Egypte niet in staat is het kanaal doeltreffend te verdedigen, doch zij zien tevens in dat het Suezkanaal niet op zijn oevers verdedigd kan worden. De oorlog heeft het maar al te zeer bewezen. Daarom hebben zij er eigenlijk weinig bezwaar tegen hun troepen, die thans nog aan het Suez-kanaal liggen, ruim 40.000 man, terug te trekken en in Kenya een nieuw hoofdkwartier te betrekken.

De jonge Egyptenaren zien het Suezkanaal als de elfde plaag van hun land. Veel narigheid heeft het kanaal hun al bezorgd en als het in 1969 weer volledig in Egyptisch eigendom komt, zullen zij een aftandse kip erven, die geen gouden eieren meer legt daar de tollen steeds verder verlaagd worden. „Laten wij het kanaal weer dichtgooien", stelde onlangs een Egyptische afgevaardigde voor, „het heeft ons niets gebracht dan narigheid en ons in deze oorlog tot het mikpunt gemaakt". En heethoofdige patriotten hebben hun wraak gekoeld aan het standbeeld van Ferdinand de Lesseps, die hun deze plaag gebracht heeft. Zal men eens een standbeeld oprichten voor hem, die de landengte weer sluit?

Wat de zonen der Pharao's de Britten verwijten in hun optreden aan het Suezkanaal geldt volgens hen in overtreffende trap in de Soedankwestie. Volgens het verdrag van 1899 gesloten na de verordening van de Soedan door Kitchener, is de Soedan een condominion van Engeland en Egypte en dit betekent volgens de laatsten niet, dat Engeland er alléén het bestuur voert en de Egyptische aanspraken miskent. Engeland trachtte met opzet de economische banden van de Soedan te verbreken, zo zeggen zij, en dirigeerde de export van de Soedan naar de Rode-zeehavens. Door propaganda en geweld trachtten zij de stem van die Soedanezen te smoren, die riepen om aansluiting bij Egypte en in het bestuur en de opvoeding gebruiken zij alle middelen om de Soedan van Egypte te vervreemden.

De Soedan en Egypte zijn volgens de Egyptenaren echter een onverbreekbaar geheel. Beide delen van de Nijlvlakte zijn volledig op elkaar aangewezen en volgens de jonge Egyptenaren zijn de Soedanvolken ethnologisch, cultureel en godsdienstig werkelijk meer met Egypte verbonden dan men als outsider zou denken. Ongewijfeld echter is de Soedan een levenskwestie voor de Egyptenaren. Immers door de Soedan loopt de Nijl, daar liggen de bronnen, die de Egyptische welvaart voeden en er is hun dus alles aan gelegen vooral daar de rivier hun gezag op te leggen. Reeds thans liggen de grote plannen klaar en Egypte heeft reeds zijn voelhorens uitgestoken in Abessinië en de Congo om de toezegging van faciliteiten te verkrijgen. Als eenmaal de Soedan Egyptisch territoir is...

Dan zal bij de vierde stroomversnelling bij Merowe een enorme stuwdam verrijzen, tweemaal zo lang als de gigantische dam van Aswan. Een kanaal van 300 kilometer zal gegraven worden van Juba naar Malakal om het stroomverloop in deze moerassige gebieden te regelen; het Albertmeer zal tot reservoir gemaakt worden en bij het Tanameer in Abessinië zullen installaties worden gebouwd om de Blauwe Nijl in toom te houden.

Zo willen de jonge Egyptenaren hun land maken tot een tuin voor Europa, zoals Californië dat is voor Amerika, de producent van verse groenten en fruit in de wintermaanden, een tuin ook, waarin de 16 millioen Fellah's, Egypte's straatarme boerenbevolking, een rijker bestaan kunnen vinden. Nieuwe vruchtbare landstreken zullen dan beschikbaar komen voor de teelt van Egypte's witte goud, de katoen, die voorheen de Pasha maakte tot een der rijkste mannen van de wereld, doch die in de toekomst een bron van welvaart zal moeten zijn voor het gehele volk. En allen, die in de smalle landstreek langs de Egyptische Nijl geen woonplaats meer kunnen vinden, zullen verder, diep naar het Zuiden, aan dezelfde rivier nieuwe tuinen kunnen ontginnen tot eigen welvaart en die van hun land.

Dat zijn de dromen van jong Egypte en het is, omdat zij armslag willen hebben voor de uitvoering van al deze plannen en baas willen zijn in eigen huis, dat zij de Britten zo spoedig mogelijk uit Egypte en de randgebieden willen zien wegtrekken. De jonge Egyptische „intelligentia" weet wat zij wil en al zijn de meningen op verschillende punten nog zo verdeeld, over één punt zijn zij het allen eens: Egypte moet een vrij en machtig land worden, het grote centrum van de Arabische wereld.

ingezonden
buiten verantwoordelijkheid der Redactie

CAMILLONS.

Naar aanleiding van uw berichtgeving in de „Amigoe" mededelende, dat „Hecos" alias H. C. Schuitemaker, als enig macamba vriend van Curaçao mag worden aangemerkt, zouden inzenders gaarne de betekenis van bovenstaande titel willen toelichten.

Een „camillon" is een dier, dat van kleur verschiet en dit dier doet dit uit zelfverdediging. Thans schijnt het echter zo te zijn, dat er „tweebenige dieren" zijn, die van kleur verschieten. Ter onderscheiding diene dat het ene soort verschiet, omdat zij werkelijk vrienden van Curaçao zijn, tenwijl het andere soort „verschiet" uit zuiver materiële redenen. Slechte gang van zaken, minder gunstige reputatie onder „blanke" broeders, dit zijn eveneens redenen tot het worden van een amigoe van Curaçao.

Men propageert dit door het draaien van een Curaçaos volkslied, juis het symbool dat nimmer ge (of mis)bruikt mag worden ten eigen bate. Inzenders menen dan ook goed te doen door er op te wijzen, dat er twee soorten vrienden van Curaçao zijn.

De lezers maken ieder voor zichzelve uit tot welk soort „Hecos" alias Schiutemaker behoort. Wij voor ons hebben hem reeds geclassificeerd, daar waar hij als „blanke broeder" niet thuis hoorde.

Japie.

EMMASTAD

Maandag, 10 November.

WACHTDIENSTEN:
C.P.I.M.

Telegram Afdeling: tel. 307 na 23 uur J. Korevaar, tel. 255 of 843 (844) Hotel.

Personeel Afdeling: J. G. Borreman, Negropont 74A, tel. 525.

Materialen Afdeling: M. Plaisier, Hotel, kamer 60, tel. 843/4.

C.S.M.

Rederij: N. H. L. van der Harst tel. 690.

Scheepsagentschap: 8 — 23 Office, tel. 458 — 551; 23 — 8 P. C. Heitlager, tel. 288.

Dok Afdeling: S. J. v.d. Heydt, tel. 706.

Bioscoopprogramma: Theater Asiento, Maandag 10 November: „Vrij en Onverveerd". Toegang boven 16 jaar.

Met dank aan God en vreugde geef ik kennis van de geboorte van mijn Zusje

Ivonne Hariëtte van Hoop.

Zaida

R. K. Militair Tehuis

Vanaf heden is het Bestuur van de Militaire Vereniging St Christophorus als volgt samengesteld:

Pr J. Pr van der Meer O. P. Directeur en geestelijk adviseur;

Dr. A. [illegible], President;

Kapt H. A van Oort vicepresident;

Luit A. Boekhuisen, Secr;

J G. J. Hakkaart, penningm;

Luit. K. Rode, admin;

Mr J. J A. Ellis, rechtsk. adviseur.

S

Generaal Doolittle over Luchtvaart

Massaluchtverkeer in de Verenigde Staten

Een eventueel nog komende oorlog zal geheel in de lucht worden uitgevochten. Het zal een „drukknop-oorlog" worden. Dat is de mening van luitenant-generaal Dr. J. H. Doolittle, de Amerikaan, die de vluchten van bommenwerpers boven Tokio ontwierp, organiseerde en uitvoerde en daarmee een keerpunt bracht in de oorlog in het Verre Oosten. Deze man, nu een der belangrijkste figuren uit de Amerikaanse luchtvaartwereld, sprak in Delft voor de werktuigkundigen en vliegtuigbouwkundige gezelschapper van de Hogeschool. De strijders in de lucht, zei hij, zullen elkaar met raketten bestoken. Van de grond af zullen de vliegtuigen met draadloos bestuurde projectielen worden beschoten. De vliegtuigen van hun kant zullen trachten hun eveneens op afstand bestuurde atoomprojectielen op de gronddoelen af te schieten.

Van de grond-oorlog zal niet veel anders overblijven dan het afschieten van lange-afstandsraketten, in de vorm van de V-2, die atoomkracht voor de ontploffingen, maar ook voor de voortstuwing door de lucht zullen gebruiken.

Burgerluchtvaart.

Voor de burgerluchtvaart deed Dr. Doodlittle een hele reeks zonnige voorspellingen. Hij meent, dat het vliegtuig het enige vervoermiddel zal zijn, dat in staat is alle natuurlijke hindernissen te overwinnen, geografische zowel als meteorologische. Het vliegtuig zal hiervoor nog tal van verbeteringen moeten ondergaan, maar reeds nu is het vliegtuig in de V.S. een veiliger vervoermiddel dan de automobiel terwijl zeer vele nieuwe vindingen, die het vliegtuig nog veiliger zullen maken, gereed zijn voor toepassing op grote schaal.

Het weer hoeft geen hinderpaal meer te vormen. De nieuwe radar- en andere radiohulpmiddelen maken het mogelijk een vliegtuig zonder enig grondzicht te starten, te landen en naar zijn plaats van bestemming te leiden. Onlangs werd dit bewezen door het vliegerloze oceaanvliegtuig.



J. H. DOOLITTLE
Optimistisch.

maar ook de Amerikaanse bommenwerpers konden reeds in de laatste oorlog hiervan gebruik maken door zonder grondzicht hun doelen aan te vliegen, te bombarderen en op hun basis terug te keren. Hevige stormen, die ongemak voor de inzittenden betekenen, kunnen door radar nauwkeurig van het vliegtuig uit bepaald worden, zodat men deze kan mijden. Uit economische overwegingen is het echter absoluut noodzakelijk, dat de wetenschap er zich op toelegt een methode te vinden, waarmee het mogelijk is de weerstoestand van de te vliegen route zeer nauwkeurig te voorspellen. Het zal nodig blijken de vliegvelden dusdanig uit te rusten, dat het mogelijk is verschillende vliegtuigen tegelijk binnen te leiden, waardoor het tijdverlies door het lange wachten boven het vliegveld gering wordt.

Tussen continenten.

Het interoontinentale luchtverkeer gaat een goede toekomst tegemoet. Momenteel is de bezetting der vliegtuigen naar de V.S. ongeveer 80 percent en naar Europa 45 percent, waarvan het laatste het gevolg is van de minder aanlokkelijke toestand van Europa op het ogenblik. Wanneer men echter bedenkt, dat dit laatste getal ongetwijfeld stijgen zal en, een bezettingsgraad van 66 percent reeds behoorlijk winstgevend is, ziet het er goed uit voor het luchtverkeer. Ook voor het verkeer over korte afstanden zal het luchtverkeer ongetwijfeld de belangrijkste plaats gaan innemen.

Op het ogenblik wordt de grootste Amerikaanse luchtvaartonderneming in het aantal binnenlandse passagiers nog slechts door twee spoorwegmaatschappijen voorbijgestreefd. De inkomsten van het vrachtvervoer zijn in het laatste jaar verzesvoudigd! Het aantal privé-vliegtuigen, dat na de oorlog verkocht werd, bedraagt liefst 46.000. Het gebruik hiervan wordt echter sterk beperkt door het gebrek aan vliegvelden op korte afstand van de werkgelegenheid van de eigenaar. Ook mag met deze vliegtuigen het geregelde luchtverkeer niet in gevaar gebracht worden.

Grootste industrie.

De vliegtuigindustrie omvatte in de oorlog in de Verenigde Staten 2 millioen mensen, waarmee het de grootste industrie was. Dit aantal is na de oorlog sterk afgenomen, maar het is toch nog steeds zeer groot.

De nieuwe jachtvliegtuigen worden zonder uitzondering met straalmotoren uitgerust, evenals een deel der bommenwerpers. De nieuwste bommenwerpers, die in serie vervaardigd worden, kunnen 10 ton bommen van de V.S. uit op ieder gewenst doel ter wereld deponeren en op hun basis terugkeren!

Uit economische overwegingen zullen de verkeersvliegtuigen voorlopig nog gewone zuigermotoren en later turbine-propellorcombinaties gebruiken. Zeer intensief worden onderzoekingen gedaan omtrent mogelijkheden van het vliegen met zeer hoge snelheid en op zeer grote hoogten. Wat dit laatste betreft is het gebleken, dat ook op zeer grote hoogten, de lucht zeer onrustig kan zijn. Het comfort in de verkeersvliegtuigen zal tot een zeer hoge trap van perfectie gebracht dienen te worden om de vermoeienissen voor de reizigers zoveel mogelijk te beperken.

Tot slot liet de generaal een optimistisch geluid horen: Hij zeide er van overtuigd te zijn, dat het luchtverkeer de afstanden op de aarde zodanig zal doen ineenschrompelen, dat ook de afstanden in de ideeën-wereld, der volkeren zo klein zullen worden, dat een blijvende vrede mogelijk zal zijn.

Succesvolle patrouillevaart in Indie

Marine beheerst de zeeen

Langzaam schuift de slanke romp van een torpedobootjager door de blauwe tropenzee. Hoog van de gaffel waait de Nederlandse driekleur. Op de brug speurende ogen, aan dek overal ijverige mensen, poetsend, soonmakend, repareren; een en al doende om het schip het glanzende en verzorgde aanzien te gever, dat de trots van de zeeman is.

Plotseling klinken door de luidsprekers van de scheepsomroep een paar korte bevelen: „Oerlikons bezetten" en „Onderzoekingsploeg gereedmaken".

Het is of er plotseling iemand in een mierenhoop heeft gepord. Er rennen allerlei lieden door elkaar, op andere plaatsen vormen zich kleine groepjes, die nieuwsgierig de horizon afzoeken naar wat er nu weer te zien zal zijn. Het is duidelijk te merken, dat de snelheid vergroot is. Schoven wij net nog met een lui patrouillevaartje door het water, nu is de zweep over het edele renpaard gelegd. Het schip trilt licht, de boeg- en hekgolven bruisen wit op en met een twintigmijlsvaart lopen wij op een groep eilandjes aan, waar nu duidelijk een grote Makassaarse prauw zichtbaar is. Het scheepje is schoenergetuigd, gebouwd volgens het model van onze oud Oost-Indiëvaarders, hoog van achtersteven, de lange boegspriet laag boven het water. Het tuig ziet er keurig uit, mooie splinternieuwe witte zeilen. Er zijn kennelijk goede zaken mede gedaan, aldus 'De Volkskrant'.

Onze man blijkt een oude rot te zijn. Hij weet precies wat de „Compenie" (Maleis voor N. I. Gouvernement) wil, hij heeft zijn zeilen gestreken en wacht met Oosterse gelatenheid en rust af. Op ons schip is intussen ook het een en ander gebeurd. De onderzoekingsploeg, een stuk of acht potige kerels, staat aangetreden. Zij zijn gewapend met lichte automatische geweren. De Oerlikons, 20 mm. luchtafweergeschut, zijn bemand, geladen en gericht op de prauw.

Wij manoeuvreren nu langzaam tot wij vlakbij stilliggen. Door de luidsprekers klinken bevelen in het Maleis. „Iedereen aan dek" en „Allen luiken openleggen". Vlug voeren de kleine bruine gestalten de laatste order uit. Wij tellen wel zestien koppen. Het schijnt in orde te zijn. Desondanks nemen wij alle gebruikelijke voorzorgtmaatregelen. De zijde van het dek, waar nu de prauw langszijde komt, wordt ontruimd en alleen de onderzoekingsploeg staat hier, schietgereed.

Bittere ervaring.

Het is de bittere ervaring, die geleerd heeft voorzichtig te zijn. Het is voorgekomen, dat van een prauw plotseling een handgranaat werd geworpen, of zoals nog kortgeleden gebeurde, iemand met een kris in de hand oversprong en zich op ongewapenden stortte.

Meestal is het echter een bona fide prauw, vooral tegenwoordig nu men weet, dat wij ernstig optreden en wij de zeeën zodanig controleren, dat het risico van overtredingen wel erg groot is. De Koninklijke Marine blokkeert echter niet de kusten, zoals dat gedaan zou worden wanneer wij in staat van oorlog waren, maar voert slechts een politietoezicht uit en handhaaft de getroffen bepalingen en wetten.

Zo wordt tegengegaan vervoer van verdachte personen, infiltreren van Republikeinse soldaten en agenten in ons gebied, of het ontwijken van dergelijke personen uit door ons gecontroleerde streken. Vervoer van propagandamateriaal, wapen-, geld-, opiumsmokkel enz. Dit alles is geen dode letter. Voortdurend komen zij voor en noodzaken dus tot zeer scherpe contrôle.

Japans geld.

De onderzoekingsploeg is aan boord gegaan en begint schip en inhoud aan een scherpe contrôle te onderwerpen, waarbij niets aan het toeval wordt overgelaten. Hierbij gebeurt het soms, dat verstopte smokkelwaar wordt gevonden. Soms mandenvol Japans geld, dat op Java niet meer geldig is en daar voor een krats op de zwarte markt verkrijgbaar. Op Sumatra is dit echter nog steeds het enige betaalmiddel, ondanks alle mededelingen van de Republiek over uitgifte van eigen geld, die zich alleen beperkt heeft tot Java. Soms ook komt opium te voorschijn, of blijkt de lading niet in overeenstemming met de ladingpapieren. Is de gehele lading verdacht of verboden of rijst ernstige verdenking omtrent prauw of meerderheid der opvarenden, dan wordt het gehele vaartuig opgebracht naar een onder onze contrôle staande haven.

Ons mannetje van deze keer blijkt echter prachtig in orde te zijn, hij heeft zieken aan boord. Werk voor onze dokter. De mensen worden nauwkeurig onderzocht en krijgen in tegenwoordigheid van hun gezagvoerder hun medicijn en behandelingsvoorschrift. Allerwege opgeluchte en blijde gezichten. Onze commandant geeft de prauw vrij, nadat zijn papieren zijn afgestempeld. Dit is zijn vrijgeleide.

Buigend als een knipmes verlaat de djoeragan (gezagvoerder) ons schip. Hij is opgetogen over de correcte behandeling. Met een vriendelijk „Slamat djalan" (goede reis) nemen wij afscheid van elkaar.

Verhalen.

Zo gaat het voort dag aan dag, maar ook nacht aan nacht, want voor zover wij hen met onze ogen niet opmerken in het aardeduister, waarschuwt de radar-installatie bij de aanwezigheid van prauwen en schepen. Zo pikken wij prauwen op, afgeladen met Chinese vluchtelingen uit Republikeins gebied, die vertellen van de terreur der TRI-soldaten, die dreigden hen te zullen vermoorden en hun slechts tegen een zeer hoog losgeld vrije aftocht gaven.

Wij horen ook van prauwen, die beschoten zijn van de wal, in de hoop hen te kunnen dwingen naderbij te komen, ten einde hen te plunderen. Wij horen van zeeroversnesten op Republikeins terrein. Met een bloedend hart moeten wij dat alles laten passeren. Wij mogen volgens de order „Staakt het vuren" alleen schieten als er op ons geschoten is en dat laten die TRI-helden wel uit hun hoofd.

Een aparte zorg leveren de vroegere kleine landingsvaartuigen van de geallieerden op, L.C. T.'s, in Singapore o.a. veel verkocht aan particulieren en omgebouwd tot kleine vrachtscheepjes. Zij zijn eigendom van Chinezen en varen, omdat zij in Singapore staan ingeschreven, onder Engelse vlag. Gezagvoerder is een Engelsman, die zich echter slechts met de navigatie bemoeit. De lading en de soms zeer duistere zaken worden beheerd door de Chinese stuurman, die tevens gemachtigde is van de eigenaren. De kapiteins worden zeer zwaar betaald en zelden treft men een zelfde op meer dan een reis aan.

Voor een onschatbare waarde aan ondernemingsproducten en machine-installaties is door deze scheepjes weggevoerd. Tegenwoordig is deze vaart practisch geheel onder contrôle. Voor en na een bezoek aan een Republikeinse haven worden schip, lading en passagiers nauwkeurig onderzocht in een van onze eigen havens.

De Koninklijke Marine is heer en meester op het water, zij beheerst de zeeën en wateren van de Archipel tot vlak onder de neus van de Republikeinse havens en reden. Bij overeenkomst werd bepaald, dat de kustlijn de demarcatielijn is. De Republiek heeft dus in tegenstelling met souvereine staten, geen territoriaal water. (Strook van drie mijl breedt langs de kust.) Slechts Nederland kan hier de souvereine rechten uitoefenen.

Diamant leverde tien millioen deviezen

Tekort aan arbeiders bedriegt de Nederlandse slijperijen

Ze draaien weer, de molens in de grote slijperij, waar eens, in het begin van deze eeuw, de meest kolossale en zuivere diamant, die ooit gevonden is, de „Cullinan", werd bewerkt tot de kostelijkste kleinodiën, die de wereld kent — de verrukkelijke pronkstukken der kroonjuwelen van de vorsten van het Britse imperium. En zoals het is in de vermaarde fabrieken van Asscher, zo is het in de andere slijperijen: twaalfhonderd man gaan er iedere dag aan het werk in Amsterdam, dat sinds mensenheugenis de voortreffelijke reputatie geniet, de stad te zijn van het fijne diamantfabrikaat. Dat is, vergeleken bij vroeger, wellicht niet veel — in 1940 waren er 3500 diamantbewerkers en in de jaren vóór de crisis zelfs 10.000 — maar deze industrie, waarin van oudsher heel veel joodse arbeiders werkzaam waren, heeft in de bezettingstijd zwaarder verliezen geleden dan enige andere. Het meest urgente vraagstuk is dan ook dat van de arbeidskrachten. — „Op het ogenblik is de situatie zo", aldus de heer J. Asscher Jr., dat wij gemakkelijk aan werk zouden kunnen komen voor het dubbele aantal arbeiders" aldus „De Volkskrant".

Werk in de diamantindustrie betekent vandaag aan de dag deviezen. Want alles wat hier omgaat is bestemd voor het buitenland. De Nederlandse regering verstrekt in ruime mate vergunning voor de aankoop van ruwe diamant, die het Londense syndicaat, dat practisch de gehele wereldhandel in handen heeft, aan de handelaren in verschillende landen toewijst. De op deze wijze ingevoerde diamant moet echter na uiterlijk een half jaar weer worden uitgevoerd.

In 1946 bedroeg de import twintig millioen gulden. Het geëxporteerde, veredelde product bracht rond dertig millioen op. Hetgeen een deviezenoverschot van tien millioen betekende.

In België.

Meer vakbekwame arbeiders zouden dan ook niet alleen een versteviging van onze deviezenpositie garanderen, maar zij zijn tevens voorwaarde voor het voortbestaan van deze voor ons land zo belangrijke industrie. Want ondanks de goede naam van Amsterdam op het stuk van diamant, is de toekomst uiterst onzeker. Daar zijn onze grote concurrenten, de Belgen, die tegenover onze luttele 1200 arbeiders over zeker 20.000 diamantbewerkers beschikken. Naast een paar duizend „wilden" zijn er twee grote vakcentrales, een christelijke en een algemene, elk met ongeveer 8500 leden. En werk is er, mede dank zij de positie van de franc, volop. Zelfs zóveel, dat er uitbesteed wordt aan Nederlandse slijperijen.

Aan de grens.

Zo is het onlangs voorgekomen, dat naar een klein bedrijfje van acht molens, in Putte, even over de Belgische grens van Noord-Brabant, ruwe diamant gesmokkeld werd, om die daar te laten bewerken. De veredelde stenen werden daarna prompt weer langs dezelfde sluikwegen naar Antwerpen teruggebracht. Totdat de ambtenaren er de lucht van kregen en een inval deden. Alles bij elkaar liep het overigens voor deze grensbewoners, dieten slotte niet zo'n heel groot kwaad bedreven hadden en niet anders deden dan wat ze in normaler tijden, immer vrijelijk hadden mogen doen, nogal goed af. De bond stortte de vereiste waarborgsom en ze konden weer aan het werk gaan.

Vlaanderen bakermat.

Niettemin is dit voorbeeld typerend voor de huidige toestand. Hoewel de heer Asscher van mening is, dat Nederland een goede kans gemaakt, zijn vroegere positie te heroveren, is het gevaar, dat wij „de trein laten voorbijgaan" en Antwerpen, profiterend van de gunstige omstandigheden, ook op de duur de Amsterdamse productie tot zich zal trekken, allerminst denkbeeldig.

Vooral omdat de bakermat van de diamantnijverheid in de Zuidelijke Nederlanden ligt. Het was de Bruggenaar Lodewijk van Berquen, die in 1456 het slijpen uitvond en vele jaren lang werd het nieuwe procédé alleen in Vlaanderen toegepast. Toen, veel later, de Hertog van Parma Antwerpen innam, weken vele diamantbewerkers uit naar Amsterdam. En daar ligt ook het geheim van het grote aantal Joodse arbeiders in deze industrie. De slijpers waren namelijk niet georganiseerd in een gilde en de Joden, voor wie de gilden gesloten waren, kregen toen een kans tot het uitoefenen van een ambacht waarvan zij dankbaar gebruik maakten, te meer omdat speciaal dit handwerk hun uitstekend lag. Zij hadden er, meer dikwijls dan de nuchterder Noordelingen, hart en gevoel voor. Vermoedelijk stamt ook daaruit het tot in 1940 gehandhaafde oude, in onze dagen wonderlijk patriarchaal aandoende gebruik, dat alleen kinderen van diamantbewerkers tot het vak werden toegelaten. Het werd een familie-ambacht, dat bijzondere verhoudingen schiep tussen gezellen, bazen en patroons en nóg altijd heerst er in de werkplaatsen een goed-doende, ouderwetse gemoedelijkheid als in geen enkel ander bedrijf, waarvan een merkwaardige bekoring uitgaat.

De toekomst.

Of het intussen gemakkelijk zal zijn, het buitengewoon grote tekort aan arbeiders binnen afzienbare tijd aan te vullen, is zeer de vraag.

De voorzitter van de bij de K.A.B. aangesloten katholieke bond de heer H.J.W. Oeters, is daaromtrent maar weinig optimistisch gestemd. Wel is waar zijn er in het diamantvak doorgaans goede lonen betaald, maar ten gevolge van de grote schommelingen waaraan de markt onderhevig was, moest de diamantbewerker rekenen op een periode werkloosheid van gemiddeld drie maanden per jaar. Voor jonge mensen is zo'n vooruitzicht niet aanlokkelijk en van de nieuwe aanwas na de oorlog, die ook al zulk een periode gekend heeft, is dan ook aanstonds weer een goed deel afgevallen. Gelukkig gaat het nu weer beter en natuurlijk blijft de mogelijkheid bestaan dat de markt, die bijzonder vast schijnt, zich handhaaft.

Blijven de Belgen, met wie wij hoe dan ook een harde dobber zullen hebben. Ofschoon de bonden daar streng toezien op het naleven van de overeenkomsten en met hoge boetes dreigen, wordt het er in de talloze kleinere fabrieken en bij de huisindustrie dikwijls niet zo nauw genomen. Gaan de zaken wat slapper, dan is er over de lonen en de prijzen te praten en de bewijzen zijn meestal moeilijk of niet op te brengen.

Wel is waar levert België over het algemeen niet het kwaliteitsproduct, dat Amsterdam beroemd heeft gemaakt — vooral het platteland legt zich toe op de fabricage van inferieurder soorten, zg. „achtkantjes" — maar als de Antwerpenaren willen, kunnen ze het ook heel goed en wie weet, of ze niet met de jaren door schade en schande wijs zijn geworden en zich blijvend zullen beteren......

Optimisme.

En tegenover die ietwat sombere kijk van de heer Oeters die wel oren zou hebben naar het vestigen van een industrie in het Zuiden, waar toch druk geindustrialiseerd wordt en veel van wat nu naar Antwerpen of naar het Vlaamse land gaat, zou kunnen worden opgevangen — tegenover de sombere kijk staat het grotere vertrouwen van de heer Asscher. „Vijf en tachtig tot negentig procent van alle diamant gaat naar van die kleine ringetjes, die hier misschien niet zoveel verkocht worden, maar waarvan in het buitenland ieder paartje, dat verlooft, er één komt halen. In Amsterdam, de diamantstad, kunnen we die steentjes in hun soort even prachtig maken als de flonkerendste edelstenen in de Londense Tower. „En zo zal Amsterdam slijpen — zolang er vrouwen zijn...."

VERLOOFD

Edna J. M. Lamping

en

John C. Lubeek.

9–11–'47.